

Formanden for Retsudvalget
MF Peter Skaarup

26. januar 2007
Ref. 06-001463-6

**Grønbogen "Større effektivitet i fuldbyrdelsen af retsafgørelser i EU:
udlæg i bankindeståender", KOM (2006) 0618**

Kære Peter Skaarup

Kommissionen fremsætter i løbet af året en række dokumenter, hvortil der er knyttet en høringsfrist – primært hvidbøger, grønbøger og meddelelser - og hvor Folketinget således har mulighed for at komme med en udtalelse til Kommissionen. Dokumenterne giver Folketinget en mulighed for at påvirke kommende EU-lovgivning på det tidspunkt, hvor chancen for indflydelse er størst – nemlig mens bestemmelserne stadig er under udarbejdelse.

Europaudvalget orienteres løbende om de høringsdokumenter, som Kommissionen fremsætter. Europaudvalget overvejer i den forbindelse, om dokumentet vedrører et område, hvor et andet af Folketingets stående udvalg fagligt er bedre rustet til at substansbehandle sagen. Europaudvalget fremsender i så fald dokumentet til det/de relevante fagudvalg sammen med en opfordring til at behandle sagen og orientere Europaudvalget om udvalgets indstilling.

I relation til Kommissionens grønbog om udlæg i bankindeståender, KOM (2006) 0618, besluttede Europaudvalget på udvalgsrådet den 18. januar 2007 at anmode Retsudvalget om at behandle grønbogen.

Jeg vil derfor gerne opfordre Retsudvalget til at behandle grønbogen og på baggrund heraf komme med en udtalelse/indstilling til Europaudvalget med henblik på, et Retsudvalget og Europaudvalget eventuelt kan afgive et hørings svar til Kommissionen.

Da der er tale om et kompliceret emne, besluttede Europaudvalget endvidere, at forhøre sig om Retsudvalget ville have interesse i at planlægge en fælles teknisk gennemgang af grønbogen i samarbejde med Europaudvalget?

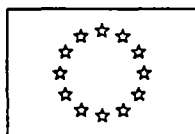
Såfremt Retsudvalget ikke ønsker at afholde en fælles teknisk gennemgang om grønbogen, vil jeg gerne anmode om, at Retsudvalget, så vidt muligt, orienterer Europaudvalget om sin behandling og indstilling til sagen senest den 14. marts 2007. Jeg kan oplyse, at Kommissionen har sat høringsfristen til den 31. marts 2007.

Jeg vedlægger Kommissionens grønbog og regeringens grundnotat til orientering.

Med venlig hilsen

Elisabeth Arnold

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER

Bruxelles, den 24.10.2006
KOM(2006) 618 endelig

GRØNBOG

**OM STØRRE EFFEKTIVITET I FYLDBYRDELSEN AF RETSAFGØRELSER I
DEN EUROPÆISKE UNION:
UDLÆG I BANKINDESTÅENDER**

(forelagt af Kommissionen)

{SEK(2006) 1341}

DA

DA

GRØNBOG

OM STØRRE EFFEKTIVITET I FYLDBYRDELSEN AF RETSAFGØRELSER I DEN EUROPÆISKE UNION: UDLÆG I BANKINDESTÅENDER

Formålet med denne grøn bog er at starte en bred høring af interesserede parter om, hvordan man kan forbedre fuldbyrdelsen af pengekrav i EU. I grøn bogen beskrives de nuværende vanskeligheder, og det foreslås at indføre en europæisk ordning for udlæg i bankindeståender som en mulig løsning.

Kommissionen opfordrer de berørte parter til inden 31. marts 2007 at indsende deres bemærkninger til følgende adresse:

Europa-Kommissionen
Generaldirektoratet for Retfærdighed, Frihed og Sikkerhed
Kontor C1 – Civilret
B -1049 Bruxelles
Fax: +32-2/299 64 57
E-mail: jls-coop-jud-civil@cec.eu.int

Interesserede parter bedes tydeligt anføre, hvis de ikke ønsker deres bemærkninger offentliggjort på Kommissionens websted.

Kommissionen har til hensigt at afholde en offentlig høring om grøn bogen. Alle, der besvarer spørgsmålene i grøn bogen, vil blive inviteret til at deltage heri.

1. INDLEDNING

1.1. Mangler i forbindelse med den nuværende situation

Fuldbyrdelseslovgivningen er ofte blevet betegnet som "akilleshælen" i det europæiske civilretlige område. Selv om der er indført en række fællesskabsinstrumenter, der regulerer domstolenes kompetence, proceduren for hvordan retsafgørelser anerkendes og erklæres eksigible samt mekanismer for domstolenes samarbejde i civilretlige processer, er der endnu ikke fremsat noget lovgivningsforslag for de egentlige fuldbyrdelsesforanstaltninger. Fuldbyrdelse af en retsafgørelse, efter at den er blevet erklæret eksigibel i en anden medlemsstat, sker fortsat udelukkende efter de nationale retsbestemmelser.

Den nuværende opsplitning i nationale fuldbyrdelsesregler hindrer i vidt omfang gældsinddrivelsen på tværs af grænserne. Fordringshavere, der søger at fuldbyrde en kendelse i en anden medlemsstat, konfronteres med forskellige retssystemer, procedurekrav og sprogbarrierer, som medfører yderligere omkostninger og forsinkelser i fuldbyrdelsesproceduren. I praksis vil en fordringshaver, der søger at inddrive et pengekrav i

Europa, oftest forsøge at gøre dette ved at opnå udlæg¹ i skyldnerens bankindestående(r). Procedurer for udlæg eksisterer i de fleste medlemsstater, og når de fungerer effektivt, kan de være et effektivt middel mod genstridige eller svigagtige skyldnere.

Nu til dags er skyldnere imidlertid i stand til nærmest øjeblikkeligt at flytte midler væk fra de konti, som deres fordringshavere har kendskab til, for at sætte dem ind på andre konti i samme eller i en anden medlemsstat, hvorimod fordringshaverne ikke kan blokere midlerne i samme tempo. Det er efter gældende fællesskabsinstrumenter ikke muligt at opnå en kendelse om udlæg i et bankindestående, der kan fuldbyrdes overalt i Den Europæiske Union. Navnlig giver forordning nr. 44/2001 (Bruxelles I-forordningen)² ikke nogen garanti for, at en ensidigt opnået kendelse om et sikrende retsmiddel, som f.eks. udlæg i bankindestående, anerkendes og fuldbyrdes i en anden medlemsstat end der, hvor kendelsen er afsagt³.

Kommissionen nævnte allerede i sin meddelelse fra 1998 om "En mere effektiv opnåelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser i Den Europæiske Union"⁴ de vanskeligheder, der opstår ved grænseoverskridende inddrivelse af gæld. I lyset af den store forskelligartethed i medlemsstaternes lovgivning og emnets kompleksitet foreslog Kommissionen i første omgang at begrænse overvejelserne til problematikken omkring udlæg i bankindeståender⁵. Programmet for gensidig anerkendelse opfordrede to år senere Kommissionen til at forbedre mulighederne for udlæg i bankindeståender⁶. Kommissionen offentliggjorde i 2002 en indkaldelse af bud med henblik på en undersøgelse om forbedring af fuldbyrdelsen af retsafgørelser i Den Europæiske Union. I undersøgelsesrapporten analyseres situationen i de daværende femten medlemsstater, og der fremsættes forslag til foranstaltninger, der kan forbedre fuldbyrdelse af retsafgørelser i Den Europæiske Union, navnlig ved indførelsen af et europæisk tvangsfuldbyrdesdokument for udlæg i bankindeståender, et europæisk dokument for sikrende retsmidler med samme formål og en række foranstaltninger, der skulle øge gennemsigtigheden omkring skyldners aktiver⁷. Sidstnævnte emne vil blive behandlet i en grøn bog, der offentliggøres i 2007.

Vanskelighederne ved grænseoverskridende inddrivelse af gæld risikerer at udgøre en hindring for den frie bevægelighed for betalingspålæg inden for Den Europæiske Union og dermed for et velfungerende indre marked. Betalingsforsinkelser og manglende betaling skader såvel virksomhedernes som forbrugernes interesser. Effektivitetsforskellene i gældsinddrivelsen inden for Den Europæiske Union risikerer også at fordreje konkurrencen mellem virksomhederne i medlemsstaterne i forhold til, hvor der findes effektive systemer for tvangsfuldbyrdelse af betalingspålæg og der, hvor dette ikke er tilfældet. Et fællesskabsinitiativ på området bør derfor overvejes.

¹ Terminologisk note: Ved termen "udlæg" forstås i denne grøn bog en procedure, hvorved der foretages udlæg i eller indefrysning af skyldners løsøre, der er i tredjemands besiddelse, og således forhindrer tredjemand i at afhænde løsøret.

² Forordning (EF) nr. 44/2001 af 22. december 2000, EFT L 12 af 16.1.2001, s. 1.

³ Dom afsagt af Domstolen den 21. maj 1980 i sag C-125/79 (*Denilauer*).

⁴ Kommissionens meddelelse til Rådet og Europa-Parlamentet, EFT C 33 af 31.1.1998, s. 3.

⁵ Se ovennævnte meddelelse (fodnote 1), s. 14.

⁶ Program med foranstaltninger med henblik på gennemførelse af princippet om gensidig anerkendelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område, EFT C 12 af 15.1.2001, s. 1, 5.

⁷ Undersøgelse nr. JAI/A3/2002/02. Den endelige rapport findes på:
http://europa.eu.int/comm/justice_home/doc_centre/civil/studies/doc_civil_studies_en.htm.

2. EN MULIG LØSNING: EN EUROPÆISK ORDNING FOR UDLÆG I BANKINDESTÅENDER

En mulig løsning ville være at indføre en europæisk kendelse for udlæg i bankindeståender, hvormed en fordringshaver kan sikre et pengebeløb, som er ham skyldigt, eller som han påstår at have krav på, ved at forhindre afhændelse eller overførsel af midler, som skyldneren er krediteret på en eller flere bankkonti på den Europæiske Unions område⁸. En sådan kendelse vil kun have en sikrende virkning, dvs. at skyldners midler på en bankkonto blokeres, uden at midlerne overføres til fordringshaver. Proceduren vil være behæftet med en række betingelser for udstedelsen af kendelsen, herunder et rimeligt beskyttelsesniveau for skyldneren. En udlægskendelse udstedt i en medlemsstat vil skulle anerkendes og være eksigibel overalt i Den Europæiske Union uden behov for en eksigibilitetserklæring.

En sådan ordning kan indføres ved at udforme en ny og særskilt europæisk procedure, som supplement til de foranstaltninger, der findes i de nationale retsordener, eller ved at harmonisere medlemsstaternes nationale regler for udlæg i bankindeståender gennem et direktiv. I sidstnævnte tilfælde vil der være behov for yderligere bestemmelser for at sikre anerkendelse og eksigibilitet overalt i Den Europæiske Union af en udlægskendelse udstedt i en af medlemsstaterne.

Hvorvidt der bør træffes et lovgivningsinitiativ på området bør indgå i en konsekvensanalyse af omfanget af de vanskeligheder, der findes ved grænseoverskridende gældsinddrivelse, og af hvorvidt mulige alternativer til fælleseuropæiske regler vil kunne være mere effektive. De forslag, der opstilles i denne grøn bog, foregriber på ingen måde resultatet af denne konsekvensanalyse.

Spørgsmål 1: *Mener De, at der er behov for et fællesskabsinstrument for udlæg i bankindeståender for at forbedre gældsinddrivelsen i EU? I bekræftende fald, bør der så indføres en særskilt europæisk procedure, eller bør medlemsstaternes lovgivning om udlæg i bankindeståender harmoniseres?*

Spørgsmål 2: *Er De enig i, at et fællesskabsinstrument bør begrænses til sikrende foranstaltninger, der forhindrer, at midler, der er krediteret kontiene, hæves eller overføres?*

3. PROCEDURE FOR OPNÅELSE AF EN UDLÆGSKENDELSE

3.1. Omstændigheder, hvorunder en fordringshaver kan ansøge om en udlægskendelse

Det bør afgøres, på hvilket stadium fordringshaver i sit forsøg på at få fuldbyrdet et pengekrav får ret til at ansøge om en udlægskendelse under den europæiske ordning. I forløbet er der mulighed for fire tidspunkter, hvor fordringshaver kan ansøge om en sådan sikrende kendelse for at beskytte sine rettigheder:

- forud for indledningen af en retssag med kravet som genstand
- sideløbende med indledningen af hovedsagen

⁸ Et sådant europæisk dokument vil også kunne anvendes for civilretlige krav, som svigagtige eller strafbare forhold har givet anledning til.

- på et senere tidspunkt i retssagens behandling og
- mellem tidspunktet for udstedelsen af en kendelse i en medlemsstat og udstedelsen af en eksigibilitetserklæring for kendelsen i den medlemsstat, hvor skyldners konto er placeret.

Det kan argumenteres, at fordringshaver bør have størst mulig fleksibilitet, så han er i stand til at ansøge om en udlægskendelse på et hvilket som helst stadium i procesforløbet. På dette grundlag bør det nøje overvejes, hvilken hensigtsmæssig beskyttelse der skal ydes skyldners interesser, navnlig ved ansøgning om foreløbige foranstaltninger forud for hovedsagen. En udlægskendelse under den europæiske ordning vil skulle supplere og være forenelig med eksisterende europæiske civile instrumenter.

Spørgsmål 3: *Bør der kunne opnås en udlægskendelse under alle ovennævnte fire omstændigheder i punkt 3.1 eller kun i nogle af omstændighederne?*

3.2. Betingelser for udstedelsen

En udlægskendelse vil kunne bevilges af en retsmyndighed inden for rammerne af en summarisk rettergang på ansøgning fra fordringshaver ved brug af en ansøgningsformular, der findes på samtlige fællesskabssprog. Fordringshaver vil først skulle overbevise retten om, at han med største sandsynlighed har et begrundet krav over for skyldner ("*fumus boni iuris*"). En eksigibel rettighed – en retskendelse eller et officielt bekræftet dokument – skulle være tilstrækkeligt belæg for kravet. En fordringshaver, der ansøger om en udlægskendelse, inden han har opnået en eksigibel rettighed, vil således skulle fremlægge yderligere bevis til understøttelse for kravet.

Dernæst vil fordringshaver skulle påvise den presserende karakter, således at der forelægger en reel risiko for, at fuldbyrdelsen af kravet kan komme i fare, hvis foranstaltningen ikke bevilges ("*periculum in mora*"). Forskellene blandt medlemsstaternes retssystemer bør nøje indgå i betragtningerne netop i præciseringen af denne betingelse, da det er nødvendigt at nå til en hensigtsmæssig afvejning af fordringshavers og skyldners interesser.

Sluttelig bør retten være i stand til at kræve, at fordringshaver stiller sikkerhed eller *kautionerer* for at beskytte skyldner mod ethvert tab eller skade, ifald foranstaltningen skulle blive underkendt i hovedsagen. Her rejser der sig en række spørgsmål om, hvorvidt fastsættelsen af sikkerhedsstillelsens omfang bør overlades til rettens skøn eller beregnes efter nationale retsbestemmelser, og også hvorvidt der kan indføres en forpligtelse til at stille sikkerhed uden at harmonisere fordringshavers ansvarlighed for ethvert tab, som skyldner måtte lide som følge af uretmæssigt udlæg, hvis fordringshaver ikke kan føre endeligt bevis for sit krav.

Spørgsmål 4: *I hvor høj grad bør det påhvile fordringshaver at overbevise retten om, at han har et krav mod skyldner, der er tilstrækkeligt til at begrunde udstedelsen af en udlægskendelse?*

Spørgsmål 5: *Bør den presserende karakter være en betingelse for udstedelse af udlægskendelsen forud for udstedelsen af en eksigibilitetserklæring? I bekræftende fald, hvorledes bør denne betingelse afgrænses?*

Spørgsmål 6: *Bør retten ved udstedelsen af en udlægskendelse have skønsbeføjelse til at kræve sikkerhedsstillelse eller bankgaranti fra fordringshaver? Hvorledes bør beløbet for en sådan sikkerhedsstillelse/garanti beregnes?*

3.3. Høring af skyldner

I tråd med almindelig praksis i nogle medlemsstater kan det argumenteres, at der ikke bør ske nogen høring om ansøgningen eller forkyndelse for skyldner forud for tvangsfuldbyrdelsen af udlægget i bankindeståendet, da dette vil virke mod hensigten om at forhindre midlerne fra at blive afhændet til eventuel skade for fordringshaver, og da "overraskelsesvirkningen" af foranstaltningen bør opretholdes. I dette tilfælde vil udlægget blive forkyndt for skyldner på samme tidspunkt som tvangsfuldbyrdelsen, og skyldner får mulighed for at gøre indsigelse over for fuldbyrdelsen.

Spørgsmål 7: *Bør der foretages høring af eller forkyndelse over for skyldner forud for udstedelsen af en udlægskendelse?*

3.4. Nærmere beskrivelse af de nødvendige kontooplysninger

Det bør overvejes, hvilke og hvor tilbundsgående oplysninger fordringshaver skal opgive om skyldners konti, når der ansøges om en udlægskendelse. Det siger sig selv, at han skal opgive skyldners fulde navn, men hvor mange nærmere oplysninger om kontoen er sværere at afgøre. Især kan der være uenighed om, hvorvidt fordringshaver skal opgive de præcise kontonumre. Da kendelser om udlæg i bankindeståender i nogle medlemsstater afsiges uden sådanne oplysninger, og at det ofte vil være umådeligt svært for fordringshaver at få kendskab hertil, kan det forsvares, at præcise kontonumre ikke bør være et ufravigeligt krav. De oplysninger, som fordringshaver skal opgive, bør dog være tilstrækkeligt præcise til at sætte banken i stand til at identificere sin kunde og mindske risikoen for fejlagtigt foretagne udlæg på grund af identitetsforvekslinger. Det bør overvejes, hvorvidt det ud over skyldners fulde navn er tilstrækkeligt med navn og adresse på den bankfilial, hvor kontiene er placeret.

Spørgsmål 8: *Hvad bør mindstekravet være til de oplysninger, som skal opgives for at få udstedt en udlægskendelse?*

3.5. Kompetencespørgsmål

Da de retter, der træffer afgørelse i hovedsager, i de fleste medlemsstater har kompetence til at træffe afgørelse om sikrende retsmidler, kan det forsvares, at en ret, der i henhold til gældende fællesskabsret har kompetence til at afgøre sagen, også bør være kompetent til at træffe afgørelse om sikrende retsmidler under den europæiske ordning.

Ud over den ret, der har kompetence til at pådømme hovedsagen, kunne udlægskendelsen udstedes af retterne i den medlemsstat, hvor sagsøgte har sin bopæl, hvis forskellig, og/eller retter i enhver anden medlemsstat, hvor udlægskontoen er placeret.

Da målet med det europæiske instrument er at råde bod på den nuværende situation, hvor fordringshaver må henvende sig til den medlemsstat, hvor kontoen er placeret, kan det være nyttigt, om fordringshaver får mulighed for at vælge stedlig kompetence blandt ovenstående.

Spørgsmål 9: *Er De enig i, at de retter, der i henhold til gældende fællesskabsret har kompetence til at afgøre sagen, og/eller de retter, hvor kontoen er placeret, bør være kompetente til at udstede udlægskendelsen? Bør retten i sagsøgtets bopælsland også have kompetence til at udstede udlægskendelsen, selv om den ikke har kompetence i henhold til forordning nr. 44/2001?*

4. BELØB OG BEGRÆNSNINGER FOR EN UDLÆGSKENDELSE I DEN EUROPÆISKE ORDNING

4.1. Det sikrede beløb

Hvis udlægget begrænses til et specifikt beløb snarere end at tillade blokering af hele skyldners kreditsaldo på den eller de konti, der gøres udlæg i, vil det modvirke misbrug og stå i rimeligt forhold til det tilsigtede mål. Beløbet bør baseres på det beløb, som fordringshaver påberåber sig (inklusiv renter og retsafgifter, som skyldes fordringshaver). Det bør overvejes, hvorvidt yderligere beløb, navnlig fremtidige renter og fordringshavers omkostninger ved ansøgning om og fuldbyrdelse af udlægget (advokatudgifter, fogedudgifter og bankgebyrer), bør sikres i udlægget.

Spørgsmål 10: *Er De enig i, at udlægget bør begrænses til et specifikt beløb? I bekræftende fald, hvorledes bør dette beløb fastsættes?*

4.2. Omkostninger for pengeinstitutterne

Det kan forsvares, at fuldbyrdelsen af et udlæg i bankindestående og overvågningen af kreditsaldi på skyldners konto medfører visse omkostninger for pengeinstitutterne. Det kan ligeledes forsvares, at pengeinstitutterne bør foretage udlægget som en offentlig forpligtelse og påtage sig omkostninger herved som en del af deres driftsomkostninger. Fra tid til anden er pengeinstitutterne selv fordringshavere, eller har fordringshavere som kunder, således at en vellykket inddrivelse af pengekrav også er i deres interesse. Det rejser spørgsmålet om, hvorvidt pengeinstitutterne skal have betaling for at udføre deres opgaver i forbindelse med udlæg, og i bekræftende fald, hvorvidt det beløb, de eventuelt kan godtgøres, skal fastlægges på nationalt eller europæisk plan. Det bør også overvejes, hvorvidt fordringshaver skal forpligtes til at betale pengeinstituttet forud for fuldbyrdelsen af udlægget, eller hvorvidt pengeinstituttet skal debitere beløbet på udlægskontoen.

Spørgsmål 11: *Mener De, at pengeinstitutterne bør godtgøres for fuldbyrdelsen af udlægskendelsen? I bekræftende fald bør det beløb, de kan godtgøres, i så fald fastsættes på forhånd? Bør fordringshaver betale pengeinstituttet på forhånd, eller skal det skyldige beløb debiteres kreditsaldoen på udlægskontoen?*

4.3. Udlæg i flere konti, fælles konti og mandatarkonti

Hvis fordringshaver på samme tid ønsker at blokere flere konti, der er placeret i en eller flere medlemsstater, når beløbet på en enkelt konto ikke måtte være tilstrækkeligt til at dække kravet, rejser der sig det spørgsmål, om og hvordan udlæggene i hver af disse konti kan begrænses for at hindre, at udlægget udgør to eller tre gange det skyldige beløb. Dette problem ligner det forhold, der allerede eksisterer i nogle retsordener, hvor et udlæg, der forkyndes for et pengeinstituts hovedsæde, gælder for samtlige konti i pengeinstituttets lokale filialer. En mulig løsning på det problem kunne være at fastlægge bestemmelser for overførsel

af det skyldige beløb til en særskilt konto og dernæst frigive de konti, der er gjort udlæg i. Det bør overvejes, hvordan et sådant system kan fungere mellem forskellige pengeinstitutter og på tværs af medlemsstaterne.

Det rejser også spørgsmål om udlæg i fælles konti, f.eks. konti i begge ægtefællers navn, og i mandatarkonti, dvs. konti, hvor kontohaver opbevarer midler på skyldners vegne.

Spørgsmål 12: *Hvis udlægskendelsen bør gælde flere konti, hvordan bør udlægsbeløbet da fordeles på disse konti?*

Spørgsmål 13: *Hvordan bør spørgsmålet om udlæg i fælles konti og mandatarkonti behandles?*

4.4. Beløb, hvori der ikke kan gøres udlæg

For at beskytte skyldners værdighed og familieliv bør visse beløb unddrages fuldbyrdelse, navnlig sådanne beløb som skyldner kan beholde til egen og hans husstands forsørgelse. Det bør derfor overvejes, på hvilket tidspunkt et sådant beløb skal fastsættes, og om det skal fastsættes af den dommer, der udsteder udlægskendelsen, af fuldbyrdelsesmyndigheden eller af det pengeinstitut, hvor kontoen er placeret? Bør dette spørgsmål behandles på forhånd eller kun på anmodning fra skyldner? Sluttelig, hvordan fastsættes og beregnes dette beløb – i henhold til lovgivningen i den medlemsstat, hvor udlægskendelsen blev udstedt, i henhold til lovgivningen i den medlemsstat, hvor kontoen er placeret, eller i henhold til en harmoniseret europæisk ordning, som så bør specificere beløbene på hensigtsmæssig vis, f.eks. ved brug af en generisk eller en indeksreguleret regel?

Spørgsmål 14: *Bør spørgsmålet om, hvorvidt der ikke kan gøres udlæg i visse beløb, behandles automatisk på tidspunktet for udstedelsen/fuldbyrdelsen af udlægskendelsen, eller skal det påhvile skyldner at gøre indsigelse med dette for øje? Hvordan og af hvem skal det beløb, der ikke kan gøres udlæg i, beregnes, og på hvilket grundlag?*

5. UDLÆGSKENDELSENS RETSVIRKNINGER

5.1. Gennemførelse

Når en udlægskendelse er udstedt af en ret i en medlemsstat, rejser der sig dernæst spørgsmålet om, hvordan det skal gennemføres. På grund af behovet for at handle hurtigt og på grund af instrumentets rent sikrende karakter, foreslås det, at udlægskendelsen får direkte retskraft overalt i Den Europæiske Union uden mellemliggende procedurer (som en eksigibilitetserklæring) i den medlemsstat, som anmodningen er rettet til.

Der må ses på de måder, som udlægskendelsen kan oversendes fra den udstedende ret til det pengeinstitut, hvor udlægskontoen er placeret. Proceduren bør være udtryk for en afvejning af fordringshavers interesse i en hurtig oversendelse og skyldners og bankens interesse i at holde uforsvarlige udlæg på et minimum. Grænseoverskridende oversendelse af dokumenter reguleres af forordning nr. 1348/2000⁹, der indeholder bestemmelser for direkte postfremsendelse af en udlægskendelse fra retten til pengeinstituttet. Selv om denne fremgangsmåde allerede giver mulighed for forholdsvis hurtig forkyndelse af retsafgørelser,

⁹ Rådets forordning (EF) nr. 1348/2000 af 29. maj 2000 om forkyndelse i medlemsstaterne af retslige og udenretslige dokumenter i civile og kommercielle sager, EFT L 160 af 30.6.2000, s. 37.

bør det overvejes nærmere, om anvendelse af elektronisk kommunikation med fordel kan anvendes for at gøre oversendelsen hurtigere. For at nå det politiske mål, som er at skabe større effektivitet i indfrysningen af konti, foreslås det, at udlæg i bankindeståender bør fungere elektronisk i samtlige eller de fleste stadier i forløbet, dvs. fra den ret, der afsiger kendelsen, til det pengeinstitut, hvor udlægskontoen er placeret. Det bliver nødvendigt at vurdere, hvilke mekanismer der skal udformes for at sikre en hensigtsmæssig grad af sikkerhed i fremsendelsesforløbet, og hvorvidt anvendelsen af en elektronisk underskrift vil være tilstrækkelig for at bekræfte den udstedende retsmyndigheds identitet og kompetence samt sikre, at de fremsendte oplysninger er nøjagtige.

Det bør også overvejes, inden for hvilken tidsfrist pengeinstituttet skal foretage udlægget, dvs. om kontoen skal blokeres øjeblikkeligt efter modtagelsen eller inden for en nærmere angivet frist efter pengeinstituttets modtagelse af udlægskendelsen, og hvordan transaktioner, der er indledt inden forkyndelsen af udlægskendelsen for pengeinstituttet, bør behandles.

Pengeinstitutterne bør være pligtige til over for den kompetente fuldbyrdelsesmyndighed at oplyse, om udlægget har "fanget" midler krediteret skyldner på den eller de konti, der gøres udlæg i. Ideelt set bør denne oplysning også kunne fremsendes elektronisk. På denne baggrund bør det overvejes, hvordan bankhæmmeligheden og et hensigtsmæssigt databeskyttelsesniveau kan sikres.

Spørgsmål 15: *Er De enig i, at eksekvaturproceduren bør afskaffes for udlægskendelsen?*

Spørgsmål 16: *Hvordan bør udlægskendelsen oversendes fra den udstedende ret til pengeinstituttet, hvor kontoen er placeret? Hvilken tidsfrist bør pengeinstituttet have for at foretage udlægget? Hvilken retsvirkning bør udlægskendelsen have for igangværende transaktioner?*

Spørgsmål 17: *Er De enig i, at det efter modtagelsen af en udlægskendelse bør være pengeinstituttets pligt at oplyse fuldbyrdelsesmyndigheden om, hvorvidt og i hvor høj grad udlægget har givet anledning til en vellykket sikring af de beløb, som skyldner sandsynligvis skylder fordringshaver?*

5.2. Beskyttelse af skyldner

Når en udlægskendelse har fået retskraft, skal skyldner oplyses om, at hans konto er blevet blokeret, og ligesom han skal have ret til at gøre indsigelse over for udlægget eller til at søge beløbet begrænset. Det bør overvejes, hvem der skal oplyse skyldner herom. Det foreslås, at skyldner formelt forkyndes herom af den rets- eller fuldbyrdelsesmyndighed, der er ansvarlig for udlægget. Hertil kommer, at der er en forventning om, at pengeinstitutterne som led i deres kundepleje oplyser skyldner, så snart udlægget er foretaget.

Det er klart, at skyldner må have ret til at gøre indsigelse over for udlægget, men det bør overvejes, hvilken myndighed der skal have kompetence til at træffe afgørelse om indsigelsen, nemlig enten den ret, som har udstedt udlægskendelsen, eller retten på det sted, hvor kontoen er placeret. Det bør også overvejes, om indsigelsesgrundene (f.eks. afvikling af gæld, kravets forældelse) bør harmoniseres på europæisk plan for at sikre af det påtænkte instrument størst mulig effektivitet. Det foreslås, at de acceptable indsigelsesgrunde gøres afhængige af, om udlægget bevilges på grundlag af en eksisterende eksigibel rettighed eller uafhængigt af en sådan. Det foreslås endvidere, at når udlægget bevilges forud for

indledningen af procesforløbet for hovedsagen, kan det ikke opretholdes, hvis fordringshaver ikke indleder hovedsagen inden for en nærmere angivet tidsfrist (f.eks. en måned).

Endelig rejser der sig spørgsmålet om, i hvilken udstrækning fordringshaver bør være ansvarlig, hvis et udlæg viser sig ubegrundet, og hvorvidt hans ansvar bør harmoniseres på europæisk plan eller overlades til national lovgivning.

Spørgsmål 18: *Hvornår og af hvem bør skyldner modtage formel forkyndelse af, at et udlæg er bevilget og har fået retskraft?*

Spørgsmål 19: *Bør udlægget kunne tilbagekaldes eller automatisk ophæves, hvis fordringshaver ikke indleder hovedsagen inden for en nærmere angivet tidsfrist?*

Spørgsmål 20: *Hvilke årsager bør skyldner kunne lægge til grund for en indsigelse over for udlægskendelsen, og i hvilket omfang? Hvilken ret bør have kompetence til at træffe afgørelse om skyldners indsigelse over for udlægget?*

Spørgsmål 21: *Bør fordringshavers ansvar i tilfælde af, at udlægget viser sig ubegrundet, harmoniseres på europæisk plan, og i bekræftende fald, hvorledes?*

5.3. Rangordning af konkurrerende fordringshavere

Hvis flere fordringshavere konkurrerer om de beløb, der er krediteret skyldners bankkonto, opstår spørgsmålet om, hvordan rangordningen skal være for de forskellige fordringshavere, når det ikke drejer sig om kollektive bobehandlinger. Selv om nogle medlemsstater rangerer den første fordringshaver, der forkynder et sikrende retsmiddel over for pengeinstituttet, højest, anvender andre medlemsstater et gruppeprincip af den art, der anvendes i fordelingen af midlerne i kollektive bobehandlinger. Det bør derfor overvejes, hvorvidt dette spørgsmål bør harmoniseres på europæisk plan eller overlades til lovgivningen i den medlemsstat, hvor fuldbyrdelsen finder sted. Et lignende spørgsmål rejser sig med hensyn til rangordningen ved indefrysning af midler inden for rammerne af straffe- eller forvaltningsretlige processer.

Spørgsmål 22: *Bør der indføres europæiske regler for rangordningen af konkurrerende fordringshavere? I bekræftende fald, hvilket princip skal så finde anvendelse?*

5.4. "Omlægning" til en tvangsfuldbyrdelsesforanstaltning

En fordringshaver, som med en udlægskendelse har blokeret skyldners konto, kan siden hen i forbindelse med hovedsagen opnå en kendelse, der kan fuldbyrdes i den medlemsstat, hvor kontoen er placeret, enten i form af en eksigibilitetserklæring i henhold til forordning nr. 44/2001 eller ved at fremlægge en attest udstedt i henhold til reglerne om de nye europæiske procedurer for småkrav og ubestridte krav. I så fald vil fordringshaver ønske at få de udlægsmidlerne overført til sin egen konto eller modtage beløbet på anden måde. Det bør overvejes, hvordan et udlæg i dette tilfælde kan omlægges til en tvangsfuldbyrdelsesforanstaltning, der medfører overførsel af udlægsbeløbet til fordringshaver.

Spørgsmål 23: *Hvordan bør en udlægskendelse omlægges til en tvangsfuldbyrdelsesforanstaltning, når fordringshaver har opnået en kendelse, der kan tvangsfuldbyrdes i den medlemsstat, hvor kontoen er placeret?*

Udenrigsministeriet

Medlemmerne af Folketingets Europaudvalg
og deres stedfortrædere

Asiatisk Plads 2
DK-1448 København K
Telefon +45 33 92 00 00
Telefax +45 32 54 05 33
E-mail: um@um.dk
<http://www.um.dk>
Girokonto 3 00 18 06

Bilag
1

Journalnummer
400.C.2-0

Kontor
EUK

22. december 2006

Til underretning for Folketingets Europaudvalg vedlægges Justitsministeriets grundnotat om Europa-Kommissionens grøn bog om større effektivitet i fuldbyrdelsen af retsafgørelser i Den Europæiske Union: Udlæg i bankindeståender, KOM (2006) 618 endelig af 24. oktober 2006.

Justitsministeriet

Lovafdelingen

Dato: 20. december 2006
Kontor: Procesretskontoret
Sagsnr.: 2006-748/21-0259
Dok.: JER40133

GRUNDNOTAT

om

Europa-Kommissionens grønbog om større effektivitet i fuldbyrdelsen af retsafgørelser i Den Europæiske Union: Udlæg i bankindeståender (KOM(2006) 618 endelig af 24. oktober 2006)

Resumé

Formålet med grønbogen er at starte en bred høring om, hvordan fuldbyrdelse af pengekrav i EU kan forbedres. Der foreslås som en mulig løsning, at der indføres en europæisk ordning for udlæg i bankindeståender, så en fordringshaver kan sikre et pengebeløb, som den pågældende har eller mener at have krav på, ved at blokere midler, som skyldneren har på en eller flere bankkonti inden for EU. Grønbogen beskriver nærmere, hvordan en sådan ordning kunne udformes, og indeholder i alt 23 forskellige spørgsmål om behovet for og udformningen af en sådan ordning.

1. Baggrund

Kommissionen anfører, at formålet med grønbogen er at starte en bred høring om, hvordan fuldbyrdelsen af pengekrav i EU kan forbedres.

Kommissionen anfører, at den allerede i sin meddelelse fra 1998 om en mere effektiv opnåelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser i Den Europæiske Union påpegede de vanskeligheder, der opstår ved grænseoverskridende inddrivelse af gæld. I programmet fra 2001 for gensidig anerken-

delse blev Kommissionen opfordret til at forbedre mulighederne for udlæg i bankindeståender, og Kommissionen offentliggjorde i 2002 en undersøgelsesrapport af situationen i de daværende 15 medlemsstater, hvor der peges på forskellige muligheder for at forbedre fuldbyrdelsen af retsafgørelser i EU.

Som opfølgning herpå foreslås i grønbogen som en mulig løsning at indføre en europæisk ordning for udlæg i bankindeståender, så en fordringshaver kan sikre et pengebeløb, som den pågældende har eller mener at have krav på, ved at forhindre afhændelse eller overførsel af midler, som skyldneren har på en eller flere bankkonti i EU.

Grønbogen beskriver nærmere, hvordan en sådan ordning kunne udformes, og indeholder en række spørgsmål (23 i alt) om behovet for og udformningen af en sådan ordning. Kommissionen beder om at modtage bemærkninger til grønbogen inden den 31. marts 2007.

Det bemærkes, at et eventuelt senere forslag til EU-regler på dette område må forventes fremsat med hjemmel i EF-traktatens afsnit IV, således at Danmark i medfør af forbeholdet vedrørende retlige og indre anliggender i givet fald ikke vil deltage i en kommende vedtagelse af sådanne regler, der ikke vil være bindende for eller finde anvendelse i Danmark.

2. Grønbogens indhold

2.1. Kommissionen anfører, at der er indført en række EU-regler, der bl.a. regulerer domstolenes kompetence (værneting), anerkendelse og fuldbyrdelse af udenlandske retsafgørelser og mekanismer for domstolenes samarbejde i civile retssager. Der findes imidlertid ikke EU-regler om de egentlige fuldbyrdelsesforanstaltninger, der fortsat udelukkende sker efter nationale regler. Denne opsplitning i nationale fuldbyrdelsesregler hindrer efter Kommissionens opfattelse i vidt omfang gældsinddrivelsen på tværs af grænserne, idet fordringshavere møder forskellige retssystemer, procedurekrav og sprogbarrierer mv.

Oftest vil en fordringshaver forsøge at gøre udlæg i skyldnerens bankindeståender, og der eksisterer regler herom i de fleste medlemsstater. Når reglerne fungerer effektivt, kan de være et effektivt middel mod genstridige eller svigagtige skyldnere. I dag kan skyldnere imidlertid næsten øjeblikkeligt flytte midler til andre konti, mens fordringshaverne ikke i samme tempo kan blokere midlerne. Det er efter de gældende EU-regler ikke muligt at opnå en kendelse om udlæg i et bankindestående, som kan fuldbyrdes overalt i EU.

Grønbogen peger derfor på en europæisk ordning for udlæg i bankindeståender som en mulig løsning. En kendelse herom vil kunne have sikrende virkning, dvs. at skyldnerens midler på kontoen blokeres, men ikke overføres til fordringshaveren. En udlægskendelse udstedt i en med-

lemsstat vil skulle anerkendes og fuldbyrdes overalt i EU. En sådan ordning kan enten indføres ved at udforme en ny og særskilt europæisk procedure som supplement til de nationale regler eller ved at harmonisere medlemsstaternes nationale regler på dette område.

På denne baggrund spørges der bl.a., om der er behov for EU-regler på dette område, og om disse i så fald bør begrænses til sikrende foranstaltninger (spørgsmål 1-2).

2.2. Grønbogen gennemgår herefter en række spørgsmål vedrørende udformningen af en eventuel europæisk udlægskendelse.

Der bør således i givet fald tages stilling til, hvornår en fordringshaver kan anmode om en udlægskendelse, herunder om det skal kunne ske inden anlæg af hovedsagen (dvs. retssagen om fordringshaverens krav). Det skal også nøje overvejes, hvordan skyldnerens interesser skal beskyttes, navnlig ved foreløbige foranstaltninger inden hovedsagen (spørgsmål 3).

En udlægskendelse vil kunne udstedes af en retsmyndighed efter en summarisk rettergang, og fordringshaveren vil skulle overbevise retten om, at han eller hun med "størst sandsynlig" har et begrundet krav mod skyldneren. En retsafgørelse mv. vil f.eks. kunne være tilstrækkeligt belæg for kravet, mens fordringshaveren i andre tilfælde må fremlægge bevis for at understøtte sit krav. Det bør overvejes, i hvor høj grad fordringshaveren skal sandsynliggøre sit krav over for retten, og i hvilket omfang det bør være en betingelse, at fordringshaveren kan overbevise retten om den presserende karakter, dvs. at der er en reel risiko for, at fuldbyrdelsen af kravet kan komme i fare, hvis der ikke foretages sikrende foranstaltninger (spørgsmål 4-5). Desuden bør det overvejes, om retten skal have mulighed for at kræve, at fordringshaveren stiller sikkerhed for at beskytte skyldneren mod tab eller skade, hvis den sikrede foranstaltning bliver underkendt i hovedsagen (spørgsmål 6).

I nogle medlemsstater er det for at sikre, at midlerne ikke fjernes, praksis, at skyldneren ikke høres, inden der foretages udlæg i et bankindestående. Udlægget forkyndes efterfølgende for skyldneren, der så får mulighed for at komme med indsigelser. Dette vil også kunne gælde for en europæisk ordning (spørgsmål 7).

Det må overvejes nærmere, hvilke oplysninger fordringshaveren skal give om skyldnerens konti. Oplysningerne må være så præcise, at banken kan identificere sin kunde, herunder med angivelse af skyldnerens navn, mens det ofte vil være vanskeligt for fordringshaveren at komme med oplysninger om de præcise kontonumre (spørgsmål 8).

Med hensyn til, hvilken ret der kan tage stilling til en udlægskendelse, anføres i grønbogen, at den ret, der træffer afgørelse i hovedsagen, i de fleste medlemsstater også kan træffe afgørelse

om sikrende foranstaltninger. Herudover kunne en udlægskendelse udstedes af retterne i den medlemsstat, hvor skyldneren bor, og/eller retterne i enhver medlemsstat, hvor udlægskontoen er placeret (spørgsmål 9).

2.3. Udlæg i et bankindestående bør formentlig begrænses til et specifikt beløb frem for at blokere hele beløbet på kontoen. Det bør bl.a. overvejes, i hvilket omfang fremtidige renter og omkostninger ved anmodning om og fuldbyrdelse af udlægskendelsen bør være omfattet af udlægget (spørgsmål 10). Der kan også rejses spørgsmål om, hvorvidt banker bør have betaling for at udføre opgaver i henhold til en udlægskendelse, eller om bankerne – der også selv optræder som fordringshavere – bør foretage udlægget som en offentlig forpligtelse og påtage sig omkostningerne herved som en del af deres driftsomkostninger (spørgsmål 11).

Ved udformningen af en europæisk ordning opstår også spørgsmål om, hvordan det kan sikres, at der ikke samlet set foretages udlæg for flere gange det skyldige beløb, hvis fordringshaveren ønsker at blokere flere bankkonti. En mulighed kunne være at overføre det skyldige beløb til en særskilt konto og dernæst frigive de konti, der er foretaget udlæg i. Der bør også tages stilling til, hvordan udlæg i fælles konti (f.eks. konti i begge ægtefællers navn) skal håndteres (spørgsmål 12-13).

Der bør fra en udlægskendelse undtages visse beløb, som skyldneren kan beholde til sin egen og sin husstands forsørgelse. Det bør overvejes nærmere, om der "automatisk" skal tages stilling hertil i forbindelse med udlægskendelsen, eller om skyldneren skal fremsætte en begæring herom. Det bør også overvejes, hvem der skal fastsætte beløbet (retten, der afsiger udlægskendelsen, fuldbyrdelsesmyndigheden eller banken), og på hvilket grundlag beløbet skal fastsættes, herunder om der bør være tale om en harmoniseret europæisk ordning (spørgsmål 14).

2.4. Bl.a. som følge af behovet for at handle hurtigt lægges der i grønbogen op til, at udlægskendelsen får direkte retskraft overalt i EU uden særlige procedurer i den medlemsstat, hvor kendelsen skal fuldbyrdes. Det foreslås desuden, at der som udgangspunkt anvendes elektronisk kommunikation, dvs. fra den ret, der afsiger kendelsen, til den bank, hvor udlægskontoen er placeret. I den forbindelse skal bl.a. sikkerhed og krav om anvendelse af en elektronisk underskrift vurderes nærmere (spørgsmål 15-16).

Det bør også overvejes, hvilke frister der skal gælde for banken til at foretage udlægget, og hvordan transaktioner, der er indledt inden forkyndelsen af udlægskendelsen, skal behandles. Endelige må der tages stilling til, om banken skal være forpligtet til at oplyse over for fuldbyrdelsesmyndigheden, om udlægget har "fanget" midler på skyldnerens konto (spørgsmål 17).

Når en udlægskendelse har fået virkning, skal skyldneren underrettes herom og skal have adgang til at gøre indsigelser over for udlægget, herunder størrelsen af det beløb der er blokeret. Grøn-bogen lægger op til, at skyldneren underrettes af den rets- eller fuldbyrdelsesmyndighed, der er ansvarlig for udlægget (spørgsmål 18).

Det bør overvejes, hvilken myndighed der har kompetence til at tage stilling til skyldnerens indsigelser (retten, der har udstedt udlægskendelsen, eller retten på det sted, hvor kontoen er placeret), og i hvilket omfang indsigelsesgrundene (f.eks. betaling af gælden, forældelse mv.) bør harmoniseres på europæisk plan. Det foreslås, at indsigelsesgrundene kommer til at afhænge af, om udlægskendelsen er udstedt på grundlag af en eksisterende eksigibel rettighed (f.eks. en dom, der kan fuldbyrdes) eller på et andet grundlag (f.eks. at fordringshaveren har sandsynliggjort sit krav). Endvidere foreslås det, at hvis ikke der allerede er indledt retssag om kravet inden udlæggets foretagelse, skal dette ske inden en vis frist (f.eks. en måned). Endelig må der tages stilling til, i hvilket omfang fordringshaveren bør være ansvarlig, hvis et udlæg viser sig ubegrundet, og om dette ansvar bør harmoniseres på europæisk plan (spørgsmål 19-21).

Der bør tages stilling til, om rangordningen af konkurrerende fordringshavere bør harmoniseres på europæisk plan og i så fald, hvilke principper der skal gælde herfor (spørgsmål 22). Det bør endelig overvejes, hvordan en udlægskendelse kan omlægges til en egentlig tvangsfuldbyrdesforanstaltning, når fordringshaveren har opnået en dom eller lignende, der kan tvangsfuldbyrdes i den medlemsstat, hvor kontoen er placeret (spørgsmål 23).

3. Gældende ret

I grønbogen anvendes "udlæg i bankindeståender" som udtryk for en sikrende foranstaltning, der består i, at skyldnerens midler på en eller flere bankkonti blokeres til sikkerhed for en fordringshavers krav, men (endnu) ikke overføres til fordringshaveren. Det fremgår af grønbogen, at en udlægskendelse kan foretages på grundlag både af en rettighed, der kan fuldbyrdes (f.eks. en dom), og af andre krav, hvor fordringshaveren blot har sandsynliggjort at have et krav. Grøn-bogens overvejelser berører således både retsplejelovens regler om udlæg (kapitel 45-47) og om arrest (kapitel 56).

Efter retsplejelovens § 478 kan *udlæg* foretages på grundlag af bl.a. domme, retsforlig, udenretlige forlig og gældsbreve (for de to sidstnævnte dog kun, hvis det fremgår af dokumentet, at det kan tjene som grundlag for tvangsfuldbyrdelse).

Pengekrav fuldbyrdes ved udlæg i så stor en del af skyldnerens formue, som skønnes nødvendig til at dække fordringshaverens krav med tillæg af omkostninger mv., jf. retsplejelovens § 507. Der kan bl.a. foretages udlæg i skyldnerens bankkonti, dvs. i skyldnerens krav mod banken på sit

indestående. Hvis udlægsforretningen foretages i banken, vil indeståendet eller en del heraf straks kunne udbetales til fordringshaveren, således at der er tale om udlæg i rede penge. Efter § 509 (det såkaldte transgbeneficium) kan der dog ikke foretages udlæg i aktiver (bortset fra fast ejendom), der er nødvendige til opretholdelse af et beskedent hjem og en beskeden levefod for skyldneren og dennes husstand.

Efter retsplejelovens § 501 kan der ikke under tvangsfuldbyrdelsen fremsættes indsigelser mod rigtigheden af domme mv. Hvis der i andre tilfælde fremsættes indsigelser mod tvangsfuldbyrdelsen, kan fogedretten afvise anmodningen, hvis det efter den bevisførelse, der kan ske for fogedretten, findes betænkeligt at foretage tvangsfuldbyrdelsen.

Mens udlæg sker med henblik på tvangsfuldbyrdelse af et krav, er *arrest* et foreløbigt retsmiddel, der skal tjene til sikkerhed for et pengekrav. Arrest kan foretages, hvis der ikke kan foretages udlæg for fordringen, og det må antages, at muligheden for senere at opnå dækning ellers vil blive væsentligt forringet, jf. retsplejelovens § 627. Hvis fordringshaverens krav f.eks. er fastslået ved dom, kan der som nævnt ovenfor normalt foretages udlæg, og der kan derfor ikke foretages arrest for kravet.

Arrest kan ikke foretages, hvis det må antages, at fordringen ikke består, jf. retsplejelovens § 628, stk. 1. Fordringshaveren skal ikke sandsynliggøre eller godtgøre sit krav mod skyldneren, og det er skyldneren, der har bevisbyrden for, at fordringen ikke består, og beviset må kunne føres inden for de rammer, som gælder for bevisførelse i fogedsager, jf. § 501.

Fogedretten kan bestemme, at fordringshaveren skal stille sikkerhed for den skade og ulempe, som skyldneren kan blive påført ved arresten, jf. § 629. Arrest kan ligesom udlæg foretages i så stor en del af skyldnerens formue, som skønnes nødvendig til dækning af kravet med tillæg af omkostninger mv., herunder i bankkonti, jf. § 632. Ved arrest i rede penge tages beløbet i forvaring af fogedretten, jf. § 633, stk. 2. Det såkaldte transgbeneficium i § 509 gælder også ved foretagelse af arrest.

Fordringshaveren skal (medmindre skyldneren giver afkald på det) inden en uge efter arrest anlægge retssag om det krav, der er foretaget arrest for, og fordringshaveren skal under denne sag særskilt nedlægge påstand om stadfæstelse af arresten, jf. § 634. Hvis fordringshaveren ikke rettidigt anlægger sag, kan skyldneren kræve arresten ophævet af fogedretten, jf. § 637.

Den, som har opnået arrest på grundlag af en fordring, som viser sig ikke at bestå, skal efter § 639 betale skyldneren erstatning for tab og tort. Det samme gælder, hvis arresten af andre grunde er ulovlig (f.eks. hvis betingelserne for at foretage arrest ikke var opfyldt), dog kun hvis fordringshaveren burde have undladt at begære arrest.

Efter § 493 underretter fogedretten skyldneren om en fogedforretning, men underretning kan dog undlades, f.eks. hvis det må antages, at muligheden for at opnå dækning ellers ville blive væsentligt forringet. Bestemmelsen gælder både for foretagelse af udlæg og arrest.

4. Lovgivningsmæssige og statsfinansielle konsekvenser

Grønbogen har ikke i sig selv lovgivningsmæssige eller statsfinansielle konsekvenser.

Som anført i pkt. 1 ovenfor må det forventes, at et eventuelt senere forslag til EU-regler som opfølgning på grønbogen vil blive fremsat med hjemmel i EF-traktatens afsnit IV, således at Danmark i medfør af forbeholdet vedrørende retlige og indre anliggender i givet fald ikke vil deltage i vedtagelsen af sådanne regler, der ikke vil være bindende for eller finde anvendelse i Danmark.

5. Høring

Grønbogen er sendt til høring hos følgende myndigheder og organisationer:

Præsidenterne for Østre og Vestre Landsret, Københavns Byret og retterne i Århus, Odense, Aalborg og Roskilde, Domstolsstyrelsen, Procesbevillingsnævnet, Dommerforeningen, Dommerfuldmægtigforeningen, Domstolenes Tjenestemandsförening, HK Landsklubben Danmarks Domstole, Advokatrådet, Foreningen Danske Inkassoadvokater, Dansk Retspolitisk Forening, Institut for Menneskerettigheder, Amdsrådsforeningen, Kommunernes Landsforening, Københavns Kommune, Frederiksberg Kommune, Forbrugerombudsmanden, Forbrugerrådet, Finansrådet, Realkreditrådet, Forsikring & Pension, HTS Interesseorganisationen, HTS Arbejdsgiver- og erhvervsorganisationen, Dansk Industri, Dansk Handel & Service, Håndværksrådet, Lægemiddelindustriforeningen, Dansk Byggeri, Dansk InkassoBrancheforening, Liberale Erhvervs Råd, Foreningen af Statsautoriserede Revisorer, Dansk Ejendomsmæglerforening, De Danske Patentagenters Forening, Danmarks Rederiforening, Danske Speditører, Grundejernes Landsorganisation, Dansk Arbejdsgiverforening, Landsorganisationen i Danmark, Fagligt Fælles Forbund, Handels- og Kontorfunktionærernes Forbund, Dansk Told og Skatteforbund, Det Danske Voldgiftsinstitut, Voldgiftsnævnet for Bygge- og Anlægsvirksomhed, Landbrugsrådet, Foreningen af Registrerede Revisorer, IT-Brancheforeningen, Danske Finansieringsselskabers Forening, Boligselskabernes Landsforening og Lejernes Landsorganisation.

Når høringsfristen er udløbet, vil høringsvar og en høringsoversigt blive sendt til Folketingets Europaudvalg og Retsudvalg.

6. Nærhedsprincippet

Kommissionen anfører i grønbogen, at vanskelighederne ved grænseoverskridende inddrivelse af gæld risikerer at udgøre en hindring for den frie bevægelighed for betalingspålæg i EU og dermed for et velfungerende indre marked. Betalingsforsinkelser og manglende betaling skader både virksomheder og forbrugere, og effektivitetsforskelle i gældsinddrivelsen mellem EU-landene risikerer også at fordreje konkurrencen mellem virksomheder i de forskellige medlemslande. Kommissionen finder derfor, at et fællesskabsinitiativ på dette område bør overvejes.

Grønbogen rejser ikke i sig selv spørgsmål i forhold til nærhedsprincippet. Det er på det foreliggende grundlag vanskeligt at vurdere forholdet mellem et eventuelt senere forslag til EU-regler på dette område og nærhedsprincippet. Regeringen finder det derfor rigtigst først at foretage en sådan vurdering, når der i givet fald måtte blive fremlagt et konkret forslag til EU-regler.

7. Andre landes kendte holdning

Der ses ikke at foreligge offentlige tilkendegivelser om andre medlemsstaters holdninger til grønbogen.

8. Foreløbig generel dansk holdning

Fra dansk side finder man på nuværende tidspunkt, hvor høringen ikke er afsluttet, ikke at burde tage stilling til de væsentlige spørgsmål, som grønbogen rejser.

9. Forelæggelse for Folketingets Europaudvalg og Retsudvalg

Grundnotatet og grønbogen er tillige sendt til Folketingets Retsudvalg.

